

WILLEM BOUDEWIJN LEEUWENBURGH VERHOEVEN

Op 21 September 1954 overleed te Wageningen Ir W. B. L. VERHOEVEN na een langdurige ziekte, welke naast perioden van beteringen het naderende einde van dit leven deed verwachten. Dit leven, dat zéér veel heeft betekend en nog lang zal nawerken.

Op 27 November 1890 in een landbouwfamilie geboren te Zuid-Beijerland, voelde VERHOEVEN zich aangetrokken tot het onderwijs. Hij bezocht het gymnasium te Amsterdam en behaalde na een vlotte studie te Wageningen het diploma l.i. Daarna kreeg hij een betrekking bij de Plantenziektenkundige Dienst te Wageningen. Op dit terrein zou hij ontplooiing van zijn kunnen vinden, al bleef hij dan ook niet steeds direkt aan de Plantenziektenkundige Dienst verbonden.

VERHOEVEN toonde een scherpe kijk te hebben op ziekteverschijnselen bij de plant, een wel overdacht beoordelen bracht hem tot het trekken van rake conclusies en een meesterlijke wijze van doorgeven van zijn kennis maakte dat talloos velen deelachtig werden aan de door hem vergaarde wetenschap. Of hij van zijn kennis mededeling deed in vergaderingen van wetenschappelijk onderlegde personen, of hij dit deed voor mensen van meer praktische opleiding, dan wel voor eenvoudige boeren, of hij het deed voor keurmeesters van de N.A.K. op leeftijd, dan wel voor jeugdige personen, steeds deed hij het op een voor zijn gehoor duidelijke en bevattelijke wijze die wist te boeien. Door zijn werk bij de Plantenziektenkundige Dienst, zijn werk bij het keuringswezen van de N.A.K. en zijn werk als Rijkslandbouwconsulent in algemene dienst voor plantenziekten, werd hij op deze wijze een bekwame leermeester voor velen.

Doch niet enkel leermeester. Door zijn wijze van optreden en medeleven werd hij veel meer; hij werd voor velen een vriend. Hoe wist hij, ook in moeilijke omstandigheden, waarin zijn uitspraak van groot direkt belang was voor de betrokkene, deze zo tot uiting te brengen dat zij aanvaardbaar werd gemaakt. Hoe wist hij, bij verschil van oordeel, zijn mening zo te geven dat zij, ook al kon zij de tegenstander niet overtuigen, deze toch deed nadenken en zich nimmer gegriefd behoeven te gevoelen.

Steeds was VERHOEVEN bij zijn werk in zijn element, of het nu was in een rokerige zaal, waarin hij assistenten van de Rijkslandbouwvoorlichtingsdienst – „zijn” assistenten – onderricht gaf in kennis van de plantenziekten, dan wel voor de keuring in het vrije veld met een overvloed van demonstratiemateriaal. Ik denk aan zijn berijmde voordrachten over aardappelziekten op de toneelavonden van mijn dienst in de winter 1945/1946. Door zijn enthousiasme maakte hij vele anderen enthousiast. De Regering verleende hem de onderscheiding van Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

Bij dit alles bleef VERHOEVEN de eenvoud zelve en toen hij eens vernam dat men een als ongevaarlijk beschouwde afwijking in de aardappels, waarop hij de keurmeesters wees als een ernstige ziekte, later aanduidde als „Verhoevenplant”, was hem dit kennelijk onwelgevallig. Liever deed hij zijn werk zonder uiterlijk vertoon, doch nooit verflauwende, steeds bereid tot helpen en met volle overgave. Geen wonder dat velen met groot medeleven het verloop van zijn ziekte volgden.

Verheugend is het dat hij de diploma-uitreiking van de opleidingscursus van de assistenten-specialist voor plantenziekten nog kon meemaken en de voltooiing van de 2e druk van Ziekten en beschadigingen van landbouwgewassen en hun bestrijding, mocht beleven. Dit zijn genoegdoeningen geweest over deze taken, waaraan hij zich nog tijdens zijn ziekte met voorbeeldige toewijding gaf, die hem gaarne van harte zijn gegund.

Bij zijn ter aarde bestelling op 25 September getuigden velen van hun medeleven. Uit alle delen van Nederland waren vrienden overgekomen, niet alleen van zijn chefs of zijn collega's, maar ook van zijn leerlingen. Men voelde dat een bemind mens was heengegaan.

Hij ruste in vrede.

A. VEDDER